

Översättning: Fröbjörn och Gudrun, de reste stenen efter Romund, sin son, den raske, och Ger, Rodgers broder, efter Marja. Gud hjälpe hans ande! Ybber högg runorna, (som rista kan?).

12. Gryt kyrka, Daga hd.

Pl. 4: B. 711.

Litteratur: B. 711; L. 922.

Enligt S. Boije, som 1883 förgäves efterfrågade denna runsten, anges i Palmsköld Top. T. 31, sid. 667 dess plats vara »utanför Gryts vapenhusdörr».

Av runstenen visar B. 711 blott en del, vars längd varit 1,35 m och bredd tvärs över från slingans början 87 cm.

På teckningen i B. 711 har stenen form av en runstens övre del. Den del av slingan, som är bevarad längs dennas vänstra sida, innehåller emellertid en del av inskriftens slut, som ju kunnat stå i uppåtgående slinga till vänster, som på Sö. 11 Gryt. Motsvarande ristning t. h. har då varit alldeles utplånad.

Inskriften är följande: — **lfa : fapur · sin : auk** —

Den avlidnes namn har sannolikt varit: ack. [**pia**]lfa Tjälve.

Översättning: — (efter) Tjälve, sin fader, och —

13. Gatstugan, Gryt sn, Daga hd.

Pl. 18.

Runstenen låg före 1871 till förstugubro vid Gatstugan, nu under Järna gård, som hör till Ånhammar, vid den byggnad, där statdrängarne bodde, och under den låg en annan sten, som ock tyckes hava haft ristning, måhända den förlorade toppen, men den gick sönder, då stenen kördes upp till sin nuvarande plats vid en gammal loge sydöst om Gatstugan invid vägen till Hässelby, där stenen restes 1899.

Ämnet är röd sandsten. Höjden efter vänstra kanten är 1,38 m, bredden vid foten 1 m, upptill över korsets kärna 1,25 m, slingans bredd 8 cm. Den nedre delens yta är 1,5 cm högre och äger föga ristning i behåll, vilken blott finnes på den alldeles jämna övre delen av stenen, vars topp är borta från och med övre delen av korset.

Under korset t. v. finnes lämningar av ett ormhuvud och därefter några runor, som alltså utgjort inskriftens början, nämligen 1—3 **uik** — varefter med mellanrum av en runa 4 runan 5 **k** tyckes följa. Förmodligen har därför första namnet varit **uik**[i]**k**[R].

Inskriften är därefter utplånad på stenens högra yta, i vars övre kant dock ett stycke stav synes, som kanske haft bistaven av **k** och förmodligen varit slutruna i [**au**]**k**. Därefter står 3 cm från avsatsen en punkt och därpå namnet **muskia**, vars **m** är svagt men tydligt under skynket, **u** något nött, det omvända **s** och **kia** mycket tydliga. Efter den följande punkten står 13, som kan vara övre hälften av **p** eller möjligen **r** med bistav nedom stavens topp, därpå 14—15 **ai** och 6,5 cm från **i** foten av en runa i stenens kant. Högra slingans första ord är **pina**, vars **p** är nött och grunt med övre mynningen av bistaven alldeles borta, **i** är väl bibehållet, av **n** finnes 2,5 cm av staven nedifrån och en skugga av bistaven, men **a** är fullt tydligt, liksom **at**. Det följande namnet har varit **sikbia**[rn], men rn, som stått på den högre ytan, fattas, eller har efterlämnat en obe-

tydlig skugga. På den högre ytan är ristningen utplånad så när som på ett par spår av slinglinien och en insänkning, där slingan gått fram. När slingan åter kommit in på den jämna ytan, följa runorna **sin**, nedifrån uppåt jämlöpande med inskriftens början.

Utom här förekommer namnet **muskia** blott Sö. 173 Tystberga, ristat **mus:kia**, som av Noreen, *Aschw. Gr.* s. 500 tolkas: »*Mūs-Gēa* (oder *Gīa*, vgl. aschw. *Gēa*, *Gīa* bei Lundgren, Sv. landsm. X, 6, s. 61, 64; vgl. auch aisl. und aschw. *mūs* als spitzname)». För denna tolkning talar ju i hög grad skiljetecknet i namnet, men den medför ock, att namnet i båda måste antagas vara samma person, då en förbindelse av så pass sällsynta öknamn och personnamn knappt kan tänkas upprepad inom så obetydligt område, såvida icke den ena vore uppkallad efter den andra, vartill åter de båda inskrifterna förefalla för mycket samtidiga. Öknamnets anledning är ju omöjlig att finna.

Då **muskia** alltså måste antagas vara ett kvinnonamn, kunna de följande 13—15 förmodas hava varit pron. **pau**, varemot dock något strider, att nedre bistaven till **u** icke är synlig, vilket den tyckes hava bort vara. Att antaga 13—15 vara begynnelsen av **rai**[stu] förbjödes av det stora avståndet till **pina** i högra slingan, som allra minst fordrar ifyllningen **pau** [litu · raisa · stain ·]. Mellan **sikbia**[rn] och **sin** måste ett släktskapsord hava stått, men det närliggande 'son' synes väl kort för avståndet, vari dock även ornament kunnat finnas.

Inskriften är alltså följande:

uik[i]₅k — k · muskia · pau₁₀ l — pina · at sikbia₂₀[rn sun] sin₃₅

Översättning: Viking — och Mus-Gea, de [lätto resa sten] denna efter Styrbjörn [son?] sin.

14. Gåsinge kyrka, Daga hd.

Pl. 18. Pl. 4: B. 718.

Litteratur: B. 718; L. 925; D 8vo 49; Runverser s. 192.

Runstenen låg fordom enl. B. 718 »i kyrkdörren», enl. J. Peringskiöld »i Gåsinge vapenhus» med ändarne övermurade, troligen redan då brusten i två delar liksom nu, enär B. 718 antyder en spricka på det ställe, där nu brottet går. Enligt D 8vo 49 blev stenen 1830 uttagen och de två halvorna med grova järnband fästade vid kyrkans yttre, östra gavel, där den fortfarande står, något nere i jorden, så att ormens huvud, korsbasen och de nedersta runorna måste genom grävning blottas.

Ämnet är röd sandsten. Nedre styckets höjd från korsets fot är 1,22 m, det övre styckets 74 cm, alltså sammanlagt 1,96 m. Bredden över korsets fot är 58 cm, i nedre styckets överkant 55 cm, i övre styckets topp 54 cm, stenens tjocklek 14 cm. Slingans bredd är 8—9 cm.

På runstenens mitt är runstenen mycket nött av tramp. Därigenom äro i vänstra slingan **stain · pansī · at** matta men säkra, och t. h. därom **hialbi · at · hats** delvis utplånade; av **a** uti **hialbi** finnes blott ett spår nedtill, av bistaven till **t** i **at** blott en skugga, i **hats** finnes en svag skugga av staven i **ha** och av **t**, **s** är mera skönjbart. Av samma orsak äro kanske **auk · raknburk** delvis otydliga, **a** i **auk** är matt, av **u** finnes blott bistavens nedre hälft, **k** är däremot djup. I **raknburk** är **r** matt, av **a** finnes blott ett svagt spår av övre staven, 4,5 cm, **b** har svaga bistavar. I **uit** stå **ui** rätt tydliga på nedre stycket, av **t** äro staven och v. bistaven bortslagna men h. bistaven i behåll.

Det vänstra ormhuvudet tyckes ha blott två gaddar, i det gadden t. v. är skadad, det högra har tydligen tre gaddar.